

Ağla İstanbul Ağla

– Ahmet Akkoyun · 27 Ekim 2009

Ağla istanbul ağla

istanbul yedi tepe tepelerden ses gelir
Ağla yalnızlığına seni gözyaşın bilir

Sarayburnunda her gün inletirsin sabahı
Cumbalı konaklarda bekle gelmez segâhı

Emirgan tepesinde öksüz doğarda güneş
Bulunmaz yalnızlığa gölgelerden başka eş

Dört yanda türbelerin boynu bükük ve garip
Kehkeşânlı günlerin hasretinden muzdârip

İstanbul yalnızlara yalnızlığın annesi
Gözyaşlarında saklı sensizlik divânesi

Her sabah çığlık çığlık eserken hüzün yeli
İncitir mi bağrını zamanın hoyrat eli

İstanbul yedi tepe aşıkların yeridir
Diriler mi ölüdür ölüler mi diridir

Çamlıcanın boğaza bakan yüzü yaralı
Ay ve güneş ağlıyor sana hüzün vuralı

Kayıkcılar denizde görmüyor mavi dibi
Gülmüyor yakamozlar artık eskisi gibi

Sadabadda yeniden o eski ruhu bulsan
Katibim şarkısının serenadında dolsan

Ne kadar da benzedik böyle birbirimize
İstanbul bir son verse mehtaplar gecemize

İkimize de düşen gölgelerde yaşamak
Yağmurlarda ağlayıp yalnızlıkta üşümek

Kara yel süpürür mü tekrar bize dünleri
Can bulur mu yeniden o Âsûde günleri

Bin atlı geçecek mi akınlara surlardan
Nihavend makamını dinlerken tamburlardan

Ağla İstanbul ağla gözyaşlarında gece
Satır satır ağlıyor seni yazarken hece

İstanbul yedi tepe tepelerden ses gelir
Çarpar mı bulutlara Ezanların Allah Bir

Bataklığın içinde sanki esir birisin
Üzerinde yaşayann ölülerden dirisin

İçimde ince ince kanayan bir yaramsın
Çocuk gibi çaresiz dilsiz baht-ı karamsın

Hep seni dinliyorum Bülbüllerin yasında
Nefeslerim tükensin yalnız senin sesinde

Bilirim ki mutluluk o gün siler yaşımı
Sımsıcak yatağına uzatırken başımı

Kara toprak bağırını açıp gel derken bana
Son bir defa bakarım gülerek hatırana

Ağla İstanbul ağla gözyaşların ağlasın
Sende bu yalnızlığa Tarihler yas bağlasın

Makberî - Ahmet Akkoyun.....İst